

Vindecarea lui Naaman (2)

Un sfat neașteptat

Hugo Bouter

© Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 5.2-9

2 Împărați 5.2-9: Și sirienii ieșiseră în cete și luaseră captivă o copilă mică din țara lui Israel; și ea era înaintea soției lui Naaman. Și ea a zis stăpânei sale: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa!” Și cineva a mers și a spus stăpânului său, zicând: „Așa și așa a zis copila care este din țara lui Israel”. Și împăratul Siriei a zis: „Du-te și eu voi trimite o scrisoare împăratului lui Israel”. Și el a plecat și a luat în mâna lui zece talanți de argint și șase mii de bucăți de aur și zece schimburi de haine. Și a dus scrisoarea împăratului lui Israel, zicând: „Și acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindeci de lepra lui”. Și a fost așa: cum a citit împăratul lui Israel scrisoarea, și-a sfâșiat hainele și a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui? Luați seama deci, vă rog, și vedeți cum caută pricină împotriva mea”. Și a fost așa: când a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că împăratul lui Israel și-a sfâșiat hainele, a trimis la împărat, zicând: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Să vină el acum la mine și va cunoaște că este un profet în Israel”. Și Naaman a venit cu caii săi și cu carul său și a stat la ușa casei lui Elisei.

Am văzut în primul capitol, că lepra este un tablou al păcatului. Acum vedem cum o tânără din țara Israel a arătat căpeteniei armatei siriene drumul spre mântuire. Aici devine evident, că nici un om nu putea să-l ajute pe Naaman: nici împăratul din Aram, nici împăratul lui Israel. Nici dumnezeii din Damasc nu au putut să-i aducă ușurare. Vindecarea putea fi găsită numai la Dumnezeul lui Israel. De aceea Naaman a trebuit să meargă la Elisei, reprezentantul Dumnezeului viu și adevărat.

O tânără din țara Israel

Vorbind omenește, problema lui Naaman era de nerezolvată. Însă din fericire, din vindecarea lui devine desăvârșit de clar, că salvarea se găsește cu adevărat la Dumnezeul lui Israel. Numai El putea să-l curețe pe Naaman de lepra lui. Da, El ne vindecă chiar și de rănilor păcatului. Însă noi trebuie să venim în credință la El și să nu așteptăm răscumpărarea noastră de la iluzioniștii lumii acesteia (2 Împărați 5.11). Este Dumnezeul viu și adevărat, Cel care ne poate ajuta.

Este impresionant că o fetiță din țara lui Israel a arătat drumul eliberării comandantului puternic al armatei siriene. Ea a mărturisit foarte simplu înaintea stăpânei ei credința ei: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa” (2 Împărați 5.3). Oștiri de incursiune de tâlhari sirieni au răpit-o și au vândut-o pe piața de sclavi din Damasc. Aceasta era realmente un blestem, care a venit peste poporul lui Dumnezeu. Moise a prorocit deja aceasta: „Fii tăi și fiicele tale vor fi dați altui popor și ochii tăi vor privi și se vor topi de dor după ei toată ziua, și nu va fi nici o putere în mâna ta” (Deuteronomul 28.32). Pe această cale a venit tânăra în casa comandantului armatei siriene (2 Împărați 5.2). Soția lui Naaman a devenit stăpâna ei. Dumnezeu a permis aceasta, și El a condus lucrurile în felul acesta, căci El avea propriile motive pentru aceasta.

Din fericire fetița nu a permis ca în noul ei mediu să fie chinuită de sentimente de ură. Cu toată

vârsta ei fragedă și cu toate împrejurările grele, în care ea se afla în țara străină, ea a mărturisit pe Dumnezeu lui Israel și a iubit chiar pe vrăjmașii ei. Noi ca și credincioși suntem de asemenea reprezentanți, ambasadori pentru Hristos, și ar trebui să depunem cu bucurie mărturie despre nădejdea care este în noi (2 Corinteni 5.20; 1 Petru 3.15). Suntem noi conștienți de această chemare înaltă?

Această tânără avea credință mare în Dumnezeul ei și profetul Lui. De unde știa ea că Elisei era dispus și capabil să vindece pe conducătorul oștirii Naaman de lepra lui? Era exclusiv credința ei, care i-a arătat clar aceasta. Elisei a făcut tot felul de minuni, dar încă nu a vindecat nici un lepros. Cu toate că în vremea aceea erau mulți leproși în Israel, niciunul din ei nu a fost vindecat (Luca 4.27). După toate câte au avut loc, Dumnezeu a trebuit să pedepsească pe poporul Său, deoarece slujeau idolilor. Nici un israelit nu a fost vindecat în acele zile, ci numai Naaman, sirianul. Prin aceasta harul lui Dumnezeu s-a extins spre păgâni.

Pe drumul spre împăratul lui Israel

Soția lui Naaman a crezut cuvintele sclavei ei și le-a spus soțului ei. Și Naaman le-a spus stăpânului lui, împăratul Siriei (2 Împărați 5.4). Boala conducătorului armatei a devenit între timp cunoscută. Au venit una după alta, era preocupare cu această situație în mod diplomatic (așa cum se obișnuia și în lucrurile medicale în lumea antică). Se intenționa ca împăratul din Israel să se adreseze „profetului din Samaria”, care în fond conform etaloanelor lumii era supusul lui.

Naaman avea cu sine în afara scrisorii de recomandare a împăratului său și un cadou generos. Împăratul din Siria era dispus să dea din bogăția lui, ca să ajute unuia dintre cei mai buni supuși ai lui. Cadoul consta din trei sute patruzeci kilograme argint șaptezeci kilograme aur și zece haine de schimb (2 Împărați 5.5). Aurul și argintul aveau o valoare de milioane de euro.

Naaman a venit la Samaria cu scrisoarea, care spunea: „Și acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindeci de lepra lui” (2 Împărați 5.6). Sosirea lui Naaman și scrisoarea au produs nedumerire mare la curtea împăratului lui Israel; împăratul a văzut această scrisoare ca pretext, ca provocare la război (2 Împărați 5.7). În deznădejdea lui și-a rupt hainele. Se putea aștepta din partea lui Ioram la o astfel de reacție pesimistă (2 Împărați 3.13), căci el știa foarte bine, că el nu era un fiu al dumnezeilor, căruia să i se fi dat puteri de vindecare (națiunile păgâne au văzut deseori pe împărații lor în felul acesta).

Însă cu regret el a folosit în zadar Numele lui Dumnezeu, când a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui?” Tocmai aceasta arăta grozăvia situației: numai Dumnezeu, care a trimis boala de moarte, putea să dea ușurare și aduce la viață pe cel mort.

La Elisei

Se pare că împăratul Ioram nicidecum nu s-a gândit la Elisei, cu toate că profetul era în zilele

acelea cheia spre binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu a întins lui Israel mâna Sa salvatoare prin intermediul profetului Său. Însă profetul nu era prețuit în cetatea lui. Se pare că el trăia iarăși în capitală (2 Împărați 2.25; 6.32).

El însuși a trebuit să ia inițiativa. De aceea a transmis următoarea știre împăratului: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Să vină el acum la mine și va cunoaște că este un profet în Israel” (2 Împărați 5.8b). În felul acesta Naaman a ajuns în cele din urmă la Elisei, profetul, care este numit și „omul lui Dumnezeu” (2 Împărați 5.8a). Acum el venise la persoana adevărată, la omul lui Dumnezeu, reprezentantul Dumnezeului cel viu – care are cu adevărat puterea să omoare și să dea viață.

Dar mai era o problemă: Naaman era conștient de poziția lui înaltă. El a venit în propria lui demnitate, „cu caii săi și cu carele sale” (2 Împărați 5.9). Plin de mândrie s-a oprit la poarta casei lui Elisei. Însă în felul acesta noi nu putem veni la Dumnezeu. Lui Naaman nu i se putea ajuta conform părerilor lui, ci numai sub condițiile pe care Dumnezeu i le oferea. Așa cum vom vedea, el trebuia să învețe aceasta. Exact aceasta este ceea ce fiecare păcătos trebuie să învețe: să te apropie de Dumnezeu conștient fiind de propria lipsă de demnitate. Este lipsit de sens să încerci să te îmbunătățești permanent sau să-ți câștigi singur răscumpărarea. Eu trebuie să vin așa cum sunt, ca păcătos pierdut, și El mă va primi. El o face pe baza harului Său liber.

Întrebări

- (1) Ești tu în mediul tău – ca această tânără – un reprezentant, un martor al Dumnezeului viu și adevărat?
- (2) Primești tu ajutorul și salvarea de la oameni, de la cei puternici ai lumii?
- (3) Sau ești convins că numai marele Profet, adevăratul Om al lui Dumnezeu, și anume Hristos Însuși, poate salva?

Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu